

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๒๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ เมษายน ๒๔๘๗

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดป่าคลองลำเลียง—ละอูน ในท้องที่ตำบลลำเลียง
ตำบลบางแก้ว ตำบลทรายแดง ตำบลบางพระใต้
และตำบลละอูนใต้ กิ่งอำเภอละอูน
อำเภอกระบุรี จังหวัดระนอง
ให้เป็นป่าสงวน

พ.ศ. ๒๔๘๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๗

เป็นปีที่ ๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระ
บรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๒๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ เมษายน ๒๕๕๗

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดปักธงดำเหลือง-ละอุน ใน
ท้องที่ตำบลลำเลียง ตำบลยางแก้ว ตำบลทรายแดง ตำบล
บางพระใต้ และตำบลละอุนใต้ กิ่งอำเภอละอุน อำเภอ
กระบุรี จังหวัดระนอง ให้เป็นป่าสงวน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๕ ของรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๑๕ แก้ไขเพิ่มเติม พุทธ
ศักราช ๒๕๕๕ และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครอง
และสงวนป่า พุทธศักราช ๒๕๕๑ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา
กำหนดปักธงดำเหลือง-ละอุน ในท้องที่ตำบลลำเลียง ตำบล
ยางแก้ว ตำบลทรายแดง ตำบลบางพระใต้ และตำบลละอุน
ใต้ กิ่งอำเภอละอุน อำเภอกระบุรี จังหวัดระนอง ให้เป็นป่า
สงวน พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด
สามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ปักธงดำเหลือง-ละอุน ในท้องที่ตำบล
ลำเลียง ตำบลยางแก้ว ตำบลทรายแดง ตำบลบางพระใต้

เล่ม ๑๑ ตอนที่ ๒๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ เมษายน ๒๔๘๗

และตำบลละอุ่นใต้ กิ่งอำเภอละอุ่น อำเภอกระบุรี จังหวัด
ระนอง ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ เป็น
ป่าสงวน

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรกรรมธิการ
ตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกานี้ มี
เนื่องจากกรมที่ดินเป็นป่าที่มีบริเวณกว้างขวาง เช่น ไม้โกงกาง
ไม้พังกา ไม้ทรงนอง ไม้สภาพเหมาะสมควรสงวนไว้เพื่อให้ราษฎร
ได้มีไม้ใช้ตลอดไป อันจะให้ประโยชน์มากยิ่งกว่าที่จะแผ้วถางลงทำ
เป็นที่เพาะปลูก หรือเพื่อกิจการอันจะก่อให้เกิดประโยชน์
ประโยชน์จากป่าของราษฎรส่วนมากจะได้มีไม้ไปทำเครื่องเรือน ปลูก
เข้ากันสร้าง เฟอร์นิเจอร์ ไม้สำหรับใช้ทำเครื่องมือ ไม้สำหรับ
ผลได้เสียที่จะบังเกิดแก่ส่วนรวม เป็นเหตุให้ป่าที่มีค่าถูกทำลายหรือ
โทรมเสียหายเกินสมควร จึงสมควรที่จะจัดการสงวนป่าบริเวณนี้ไว้เพื่อ
ประโยชน์แห่งรัฐและประชาชน

